

עין משפט
נר מצוה

החובל פרק שמיני בבא קמא

מסורת הש"ס

(א) (שם ט: י: א) לקמן פה...
(ב) י"ל דו' רש"ל ד' ג' ז'
רנ"ו רש"ל וי"ן רש"ל,
(ה) ור"ה חרש.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ר"ה מלת הדין
וכי ולכשתפסא נמי אטו
רש"י: (ב) ר"ה קטע וכו'
רש"י לשומר קשואין:

גליון הש"ס

גמ' א"כ י"בא ק"א או
רש"י רש"י וכן לעיל דף סה
פ"ה ושי"ן:

לעזר רש"י

דשטריריט
(רש"י רש"י ט"ן) החכין.

לרכוס שוגג כמודד. צ"פ שני (דף טו:): דכוס כליב ליה מידי וסליק.
שהיה לו מכה נכשרו והיתה מתפרשת: ואסוריה לכשריה. הפכו
למראה לרעת: דעדקיס. קגרו במסגר: לקסא מדס דידן. כלומר
לא שלם לו כל זכרו דהא כי מתפס האי גברא ממולי זה שנקטע
רגלו (א) לא אגרס לשומר קשואין
שקיל אלא דויל דולא ושקיל אגרס
יתירא וגמלא שכל ימי חילו אכד את
זאת: א"כ כי נקטעה ידו: אול
כשליחוסא ושקיל אגרס. יתירא
ואיגלא מילתא דלחו בר שימור
קשואין: מדס דידן לא לקסא שכבר
נתן לו כו'. ולכשתפסא (א) אינו רשאי
ללחו וליוק בשליחות: קיטע ידו.
עדין הוא רשאי (ב) לשומר קשואין
הלך שנת כל ימי חילו נתן לו שכר
שימור קשואין: שיכר אס רגלו. וזכו
אינו רשאי לשמור קשואין שצריך
להלך כסבי הגנה: מירשו. אין רשאי
לכלוס: קיטע אס ידו ולא אמדוסו.
צית דין ולא אמרו למזיק מן לו כך
וכך ריפוי קך וקך שנת לער ובושת
ואחרי כן שיכר את רגלו קרס
שיתפסא: חדא חדא אמדין. ואע"ג
דנזק לא נפקא לן מינה מידי דהא
סוף סוף כל שעה הלכין ופוחמין
את דמיו הלך בין אומד כולה בין
אומד כל אחד בפני עצמו מדה אחת
היא: נפקא מינה למיכב ליה לער
ובשס דכל אחד. אבל ריפוי לא שהרי
לא נתפסא בימיס ושנת לא שהרי
נתן לו דמי כל מה שהיה שזה
מתחילה והרי הוא עבדו: שבת
הפוחסו מדמיס. הכהו מכה שהוא
צריך לשנות ממלאכתו וסופו להיות
שלא כמתחילה ואין כאן אלא שנת
אכל פוחמו עכשו בדמיס שאס היה
כל לימכר עכשו היו דמיו פוחמין:
מהו. מי מחייב אפסת דמיו דהשפס
או לא: למסה. דשטריריט בלע"ז
לשון זומת הגידין מקוס שהגידין
זוממין (מחלין דף טו:): כיון דסופס
לחזור לא יסיכ ליה. דמי ידו: ולא
עשה כגון חבורה. דאין עליו
חיוב מיתה עד שיעשה כהס חבורה
כאלו כן הנחנקין (פסחין דף פד:):
חיוב

רואין אותו בא"ו שומר קשואין. שכבר נתן לו דמי ידו או דמי
רגלו שומר קשואין לא קאי ארגל דכרגלו קאמר בגמרא
שנת כשומר הפסח אבל קשואין אין יכול לשמור א"כ גמ' איירי
כשיכר שני רגליו דומיא דסימא את עינו דאיירי כסימא שמי עיניו
דאי עינו אחת עדיין הוא רשאי לכל זה
שהיה רשאי בתחילה ונמוספתא (פי"ט)
נמי קתי רואין אותו כאלו הוא חיגר
שומר קשואין משמע דחיגר יכול
לשמור וגרסה דאס היה מלמד
מיוקוט לא נאמר כאלו הוא שומר
קשואין וכשיכר רגלו אס היה עושה
מעשה מתע או נוקב מרגליות לא
נאמר כאלו הוא שומר הפסח דאס
כן לקסא מדס דידן אלא הכא נכסס
כמי אלס שאין ענלי אומנות:
דבי מתפסא האי גברא. כלומר
בתחילה כשהיה צריא:
חרשו נתן לו דמי ב"ו. ע"כ לא
מירי צחות שקיטע את
ידו ושיכר את רגלו וסימא עינו אלא
אפילו נאדס שלם דומיא דסימא
עינו דלא איירי נאומה שקיטע ידו
ושיכר רגלו דהא כשיכר רגלו אין
נתן אלא כשומר הפסח שהוא פחות
מטחינה הריחיס ומימה דמשמע
הכא דחרש לא שוי מידי מדנתן לו
דמי כולו ובפ"ק דערבין (דף ג. וס"ה)
מן חס"ו נידרין וערכין ואור"ח דיש
לחלק בין חרש כדמי אדס לחרש
כדי שמיס ולר"י נראה דהכא נאדס
שאיין בר אומנות כדפי לעיל וכן
משמע מדנקט לוי דוולא ואיל
כשליחות הלך כשנתפסא אין שיה
כלוס והתס מירי כשיס לו אומנות:
גדרי נזק וריפוי ושבת רב"ל חרא
וחדא לא יהיב ליה. מימה
כשלמא נזק ושנת דין שלא יתן שכל
זה ככלל דמי כולו אלא ריפוי למה
פשיטא ליה שהיה ככלל דמי כולו
יותר מנער ובושת וגרסה דגרס ריפוי
כדפי לער ובושת ולא (הכא) כדפי נזק
ושנת אף אחתי קסה דמאי קמיבעיא
ליה דלמה יפטר מריפוי ועער ובושת
דכל חדא וחדא כשיל שחרשו לכסוף
ונתן לו דמי כולו מ"ש מקיטע ידו
שאע"פ שהוא נתן זק שהוא דמי
ידו נתן ריפוי לער ובושת ועוד אטו
אס ככל חרש וכי יפטר מריפוי לער
ובושת מיהו מהא דמתן לקמן (דף סו.)
החובל בחרש חיוב אין לדקדק דמג"ל
דהתס חרש כדפי שמיס כדברי ר"ח
או הוא בר אומנות ועוד דלעיל
אשכחן דחיבי ריפוי שלא נמקוס נזק
ועוד מימה דפעמיס מרויח כמה
שחרשו לכסוף כגון שהאער והריפוי
היה עולה יותר מדמי כולו וגרסה
לר"י דפשיטא דמשלם לער ובושת
וריפוי דכל חדא וחדא ומנעי ליה
כגון שקיטע ידו יוס ראשון ולא
אמדוהו וזיוס שני שיכר רגלו ולא

סגי ליה ויהיב ליה דמי כוליה כהדי הדדי או דלמא חדא חדא אמדין ויהיבין
ליה נפקא מיניה דבעי למיתב ליה צער ובושת דכל חדא וחדא נדי דנזק
וריפוי ושבת דכל חדא וחדא לא יהיבין ליה דכיון דקא יהיב ליה דמי
כוליה כמאן דקמליה דמי והא יהיב ליה דמי כוליה צער ובושת מיתה דכל
חדא וחדא יהיב דהא הוה ליה צער ובושת ואם תימצי לומר כיון דלא
אמדוהו קא יהיב דמי כוליה בהדי הדדי אמדוהו מהו מי אמרינן
כיון דאמדוהו חדא חדא בעי למיתב ליה או דלמא כיון דלא שלים יהיב
ליה דמי כוליה דתיקו בעי רבה שבת הפוחתתו בדמיס מהו היכי דמי
כגון שהכהו על ידו וצמתה ידו וסופה לחזור מאי כיון דסופה לחזור לא
יהיב ליה ולא מידי או דלמא השתא מיתה אפחתיה תא שמע ב"המכה
אביו ואמו ולא עשה בהן חבורה והחובל בחבירו ביום הכפורים
חיוב

אמדוהו וזיוס השלישי חרשו מי אמרינן דחשיב כאלו עשה הכל כפעם אחת ואומדין הכל ביחד או דלמא כיון שהחבלות היו ציה אחר זה
אומדין לכל אחת ריפוי ועער ובושת שלה בפני עולמה וז"מ שאין עולה כ"כ כשאומדין הכל ביחד כמו שעולה כשאומדין כל אחת בפני
עולמה: שבת הפוחתתו בדמיס מהו. כגון שהכהו על ידו וצמתה וסופה לחזור שמלמד שנתו שכלל יוס ויוס עד שיתפסא נפחתו
דמיו שאין בני אדם נקליין להכיר כדו אס סופה לחזור ולא יכניסו עמלן כספק לקטוהו ככריא וסולע בשמי ידו וסנדין שלא יתפסא
עוד אכל כדכר הידוע שסופו לחזור מודה אפי שאין נתן לו אלא שנת שכלל יוס ויוס:

נתן